DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XXIII | Warszawa, dnia 15 września 1946 r. | Nr 10

TREŚĆ:

Część A.

Dział Personalny.

Dział Zasobów Kolejowych.

DZIAŁ PERSONALNY

157

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 22 sierpnia 1946 r. o organizacji komisji dyscyplinarnych i o postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 66 ust. (1), 67 ust. (2), 68 ust. (3) i § 103 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 299), zarządzam co następuje:

CZĘŚĆ I.

Organizacja komisji dyscyplinarnych.

Rozdział 1.

Skład i właściwość komisji dyscyplinarnych.

§ 1.

1. Komisja dyscyplinarna przy dyrekcji okręgowej kolei państwowych (D.O.K.P.) składa się z przewodniczącego, odpowiedniej ilości jego zastępców, ze 100 (stu) członków mianowanych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu ze Związkiem Zawodowym Pracowników Kolejowych R. P. (Z.Z.K.) na wniosek dyrektora kolei państwowych, zwanego w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia dyrektorem, z grona pracowników etatowych, przynależnych służbowo do danej dyrekcji, oraz z 10 (dziesięciu) przedstawicieli Z. Z. K. zatwierdzonych i odwoływanych na wniosek Zarządu Głównego Z. Z. K. przez Ministra Komunikacji.

2. Spośród pracowników etatowych należy powoływać do komisji dyscyplinarnych, w miarę możności, przede wszystkim pracowników zatrudnionych w siedzibie dyrekcji.

§ 2.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna przy Ministrze Komunikacji składa się z przewodniczącego, odpowiedniej ilości jego zastępców i członków, mianowanych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji, w porozumieniu z Z. Z. K., spośród urzędników Ministerstwa Komunikacji, oraz z przedstawicieli Z. Z. K., zatwierdzonych i odwoływanych w trybie § 1 ust. 1.

§ 3.

1. Komisja dyscyplinarna przy DOKP oraz Wyższa Komisja Dyscyplinarna przy Ministrze Komunikacji orzekają w kompletach, złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy, z dwóch członków komisji wyznaczonych przez przewodniczącego komisji i dwóch przedstawicieli Z. Z, K., wyznaczonych przez przewodniczącego komisji, z listy zatwierdzonej na wniosek Zarządu Głównego Z. Z. K. przez Ministra Komunikacji.

2. Przewodniczący komisji dyscyplinarnych i ich zastępcy winni posiadać wykształcenie prawnicze.

3. Jeden z członków kompletu orzekającego powinien należeć do tej służby, do której należy obwiniony.

4. Jeżeli w tej samej sprawie dyscyplinarnej są obwinieni z rozmaitych służb, należy w miarę możności, do kompletu orzekającego powołać członków komisji obznajomionych z tymi służbami.

§ 4.

O właściwości komisji dyscyplinarnej przy DOKP rozstrzyga przynależność służbowa pracownika do DOKP w chwili wdrożenia przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego, nawet wtedy, gdy przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest występek służbowy z czasu pełnienia przezeń służby w innym urzędzie PKP, w Ministerstwie Komunikacji albo w innym dziale służby państwowej lub samorządowej.

§ 5.

1. Do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciw pracownikom, należącym do personelu różnych DOKP, właściwa jest komisja dyscyplinarna przy tej DOKP, na której obszarze popełniono występek służbowy.

2. Dla pracowników innych urzędów PKP, podległych bezpośrednio Ministrowi (Ministerstwu) Komunikacji, pierwszą instancją orzekającą jest komisja dyscyplinarna przy tej DOKP, w której okręgu dany urząd się znajduje, przy czym decyzje zastrzeżone w niniejszym zarządzeniu dyrektorowi wydaje kierownik danego urzędu, w skład zaś komisji dyscyplinarnej wchodzą także pracownicy danego urzędu, mianowani w odpowiedniej ilości, w trybie § 1, na wniosek dyrektora w porozumieniu z kierownikiem danego urzędu.

§ 6.

1. Minister Komunikacji może wyznaczyć do przeprowadzenia dochodzenia służbowego inną DOKP, a do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego inną komisję dyscyplinarną, niż wskazaną w § 4 lub w § 5; w pierwszym przypadku po przeprowadzeniu dochodzenia, DOKP przedstawia akta dochodzenia wraz z wnioskiem Ministerstwu Komunikacji, w drugim zaś przypadku wniosek o ukaranie dyscyplinarne wnosi i popiera rzecznik dyscyplinarny tej DOKP, której komisja dyscyplinarna została wyznaczona do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. Spory o właściwość komisji dyscyplinarnych rozstrzyga Minister (Ministerstwo) Komunikacji.

Rozdział 2.

Warunki piastowania mandatu w komisjach dyscyplinarnych.

§ 7.

Przewodniczący, ich zastępcy, członkowie komisji dyscyplinarnych i przedstawiciele Z. Z. K. wchodzący w skład komisji dyscyplinarnych są w wykonywaniu swoich funkcji samodzielni i niezawiśli.

§ 8.

Członkowie komisji dyscyplinarnych przy DOKP mianowani będą spośród pracowników wszystkich służb, w miarę możności powoływać należy pracowników, posiadających co najmniej pięcioletnią służbę kolejową.

§ 9.

Członkami komisji dyscyplinarnych nie mogą być mianowani pracownicy, oraz przedstawiciele Z. Z. K.:

1) karani dyscyplinarnie lub sądownie;

2) przeciw którym wdrożono postępowanie dyscyplinarne, karno-sądowe, upadłościowe, o ubezwłasnowolnienie lub rehabilitacyjne.

§ 10.

Mandat członka komisji dyscyplinarnej (oraz wchodzącego w jej skład przedstawiciela Z. Z. K.) wygasa w razie:

1) rozwiązanie stosunku służbowego;

2) prawomocnego ukarania w drodze dyscyplinarnej lub sądowej (za przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego);

3) przejścia do służby w innej DOKP;

4) odwołania przez Ministra Komunikacji.

§ 11.

Mandat członka komisji dyscyplinarnej oraz wchodzącego w jej skład przedstawiciela Z. Z. K. ulega zawieszeniu:

1) w czasie trwania postępowania wymienionego w § 9 pkt. 2);

2) w okresie zawieszenia w służbie;

3) w czasie trwania urlopu bezpłatnego.

§ 12.

1. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej przy DOKP oraz jego zastępcy składają po mianowaniu przyrzeczenie wobec dyrektora, a przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i jego zastępcy wobec Ministra Komunikacji (zał. 1).

2. Członkowie komisji dyscyplinarnych składają po mianowaniu a przedstawiciele Z. Z. K. po zatwierdzeniu przyrzeczenie wobec przewodniczącego komisji dyscyplinarnej (Wyższej Komisji Dyscyplinarnej).

Rozdział 3.

Obowiązki i prawa rzecznika dyscyplinarnego.

§ 13.

Przy każdej komisji dyscyplinarnej ustanawia się rzecznika dyscyplinarnego z odpowiednią ilością zastępców.

§ 14.

1. Rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców mianuje i odwołuje w porozumieniu z Z. Z. K.:

1) przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej — Minister Komunikacji spośród urzędników Ministerstwa Komunikacji;

2) przy komisji dyscyplinarnej DOKP — dyrektor spośród pracowników DOKP.

Na rzeczników dyscyplinarnych należy, w miarę możności, powoływać pracowników DOKP (urzędników MK), posiadających wykształcenie prawnicze.

2. Postanowienia §§ 9, 10 i 11 mają odpowiednie zastosowanie do rzeczników dyscyplinarnych i ich zastępców.

3. Rzecznik dyscyplinarny przy DOKP jest w zakresie swych funkcji podległy dyrektorowi.

§ 15.

1. Obowiązkiem rzecznika dyscyplinarnego przy przeprowadzaniu postępowania dyscyplinarnego jest strzeżenie dobra służby, naruszonego przez uchybienie obowiązkom służbowym, oraz stanie na straży godności i powagi stanowiska pracownika.

2. W szczególności rzecznik dyscyplinarny ma obowiązek:

1) uczestniczenia we wszystkich posiedzeniach komisji dyscyplinarnych, z wyjątkiem posiedzeń, o których mowa w § 59 ust. 1;

2) stawiania, w razie potrzeby, wniosków o wezwanie świadków i biegłych i przeprowadzanie innych dowodów;

3) donoszenia władzy przełożonej o wszystkich przypadkach przewinień służbowych, które doszły do jego wiadomości w toku postępowania dyscyplinarnego;

4) brania udziału w dochodzeniach służbowych na zlecenie władzy.

Rozdział 4.

Obowiązki i prawa obrońcy.

§ 16.

1. Pracownikowi, przeciw któremu wdrożono postępowanie dyscyplinarne i doręczono wezwanie na rozprawę dyscyplinarną, wolno przybrać sobie obrońcę spośród pracowników PKP.

2. Dyrektorzy i wicedyrektorzy kolei państwowych oraz kierownicy innych urzędów PKP, podległych bezpośrednio Ministrowi (Ministerstwu) Komunikacji, mogą, w przypadku określonym w ust. 1., przybrać sobie obrońcę spośród pracowników PKP lub urzędników Ministerstwa Komunikacji.

§ 17.

Pracownik nie może być obrońcą:

1) gdy jest zawieszony w służbie;

2) w czasie trwania postępowania wymienionego w § 9 pkt 2;

3) w przypadkach wymienionych w § 10 pkt. 1) i 2);

4) gdy w tej samej sprawie prowadził dochodzenie służbowe.

§ 18.

1. Na prośbę obwinionego, który nie przybrał sobie obrońcy z wyboru, wyznacza dyrektor obrońcę z urzędu, spośród pracowników okręgu DOKP.

2. Pracownik, który został ustanowiony obrońcą z urzędu, nie może uchylić się od obrony.

§ 19.

1. Obrońcy służą wszystkie prawa przysługujące obwinionemu.

2. Obrońca ma obowiązek przytoczyć w obronie wszystkie okoliczności, które uważa w tym celu za konieczne, oraz zachować w tajemnicy wszystkie poufne informacje, udzielone mu w związku z obroną.

§ 20.

1. Obrońcę winna władza zwolnić od zajęć służbowych na okres czasu potrzebny do spełnienia zadań obrony.

2. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne toczy się poza siedzibą służbową obrońcy, przysługuje mu prawo do zwrotu kosztów podróży i diet na tych samych zasadach, jak przy podróżach służbowych.

§ 21.

Obrońca jest uprawniony do obrony obwinionego w obydwóch instancjach dyscyplinarnych, jeżeli udzielone obrońcy upoważnienie nie zawiera pod tym względem wyraźnego ograniczenia.

§ 22.

Obrońcy nie wolno przyjmować w jakiejkolwiek formie wynagrodzenia za spełnianie czynności obrońcy.

CZĘŚĆ II.

Postępowanie dyscyplinarne.

Rozdział 1.

Postanowienia ogólne.

§ 23.

1. Postępowanie dyscyplinarne powinno być otoczone jaknajściślejszą tajemnicą.

2. Prawomocne orzeczenie dyscyplinarne ogłasza się w Dziennikach Zarządzeń DOKP według ustalonego wzoru (zał. 2).

3. Listę pracowników, zwolnionych dyscyplinarnie i wydalonych ze służby wydaje corocznie Ministerstwo Komunikacji.

Rozdział 2.

Wdrożenie dochodzenia służbowego i postępowania dyscyplinarnego.

§ 24.

1. Zwierzchnik służbowy, nieuprawniony do wdrożenia dochodzenia służbowego, obowiązany jest o naruszeniu obowiązków służbowych przez podległego pracownika, wykazującym znamiona występku służbowego lub przestępstwa zagrożonego kodeksem karnym, donieść drogą służbową właściwemu zwierzchnikowi, który wdraża dochodzenie służbowe.

2. W przypadkach pilnych każdy zwierzchnik obowiązany jest, we własnym zakresie działania, przeprowadzić natychmiast dochodzenie służbowe i zabezpieczyć ślady przestępstwa, a o wyniku dochodzenia donieść właściwemu zwierzchnikowi.

3. Z każdej czynności w toku dochodzenia sporządza się protokół. Obwinionemu należy dać możność wypowiedzenia się co do wszystkich punktów obwinienia.

4. Odmowa lub fizyczna niemożność brania udziału przez obwinionego w dochodzeniu służbowym nie wstrzymują dochodzenia.

5. Prowadzący dochodzenie przesłuchuje świadków, a w razie potrzeby biegłych, bada wszystkie okoliczności, potrzebne dla wyjaśnienia sprawy, jako też zbiera środki dowodowe.

6. O powołaniu biegłych spośród osób, nienależących do personelu PKP, decyduje dyrektor na wniosek prowadzącego dochodzenie.

7. Prowadzący dochodzenie nie może wchodzić w skład kompletu orzekającego lub pełnić funkcję obrońcy.

§ 25.

1. Jeżeli dochodzenie służbowe nie wykazało naruszenia obowiązków służbowych przez pracownika, prowadzący dochodzenie przedstawia wniosek o umorzenie.

2. Jeżeli w wyniku dochodzenia służbowego okaże się, iż naruszenie obowiązków służbowych przez pracownika ma cechy wykroczenia służbowego, prowadzący dochodzenie stawia wniosek o wymierzenie kary porządkowej.

3. Jeżeli naruszenie obowiązków służbowych ma cechy występku służbowego, właściwy zwierzchnik przedstawia dyrektorowi akta sprawy wraz z wnioskiem o wdrożenie postępowania dyscyplinarnego; wniosek winien zawierać uzasadnienie.

4. Wdrożenie postępowania dyscyplinarnego następuje z dniem powzięcia przez dyrektora decyzji, o której zawiadamia się obwinionego. Od decyzji o wdrożeniu postępowania dyscyplinarnego odwołanie nie przysługuje.

5. Po wdrożeniu postępowania dyscyplinarnego, dyrektor przekazuje akta sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu.

§ 26.

1. Jeżeli w wyniku dochodzenia służbowego lub w toku postępowania dyscyplinarnego okaże się, że naruszenie przez pracownika obowiązków służbowych ma znamiona przestępstwa, ściganego z urzędu w drodze sądowej, dyrektor czyni doniesienie karne.

2. Przekazanie sprawy na drogę sądowo-karną nie wyklucza postępowania dyscyplinarnego; może ono jednak być zawieszone, aż do prawomocnego ukończenia postępowania sądo-

wo-karnego, jeżeli od jego wyników uzależnione są wyniki postępowania dyscyplinarnego.

§ 27.

1. Rzecznik dyscyplinarny bada akta sprawy i w razie potrzeby bądź sam uzupełnia dochodzenie służbowe, bądź zwraca je organowi, który przeprowadził dochodzenie ze wskazaniem, w jakim kierunku ma być ono uzupełnione.

2. Po zbadaniu sprawy rzecznik dyscyplinarny, albo sporządza wniosek o ukaranie dyscyplinarne i przesyła go niezwłocznie wraz z aktami sprawy przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej, albo przedstawia dyrektorowi wniosek:

1) o ukaranie winnego karą porządkową;

2) o umorzenie postępowania dyscyplinarnego.

3. O umorzeniu postępowania dyscyplinarnego zawiadamia się pracownika.

§ 28.

1. Wniosek o ukaranie dyscyplinarne winien zawierać:

1) imię i nazwisko, stanowisko służbowe, siedzibę urzędową oraz inne dane osobowe obwinionego;

2) dokładne określenie zarzucanego czynu, ze wskazaniem czasu, miejsca i innych okoliczności jego popełnienia, oraz powołanie naruszonego tym czynem przepisu;

3) wymienienie proponowanej kary dyscyplinarnej;

4) uzasadnienie wniosku.

2. Wniosek o ukaranie dyscyplinarne po winien w razie potrzeby, zawierać nazwiska i imiona świadków i biegłych, których wezwania na rozprawę żąda rzecznik dyscyplinarny, oraz powinny w nim być wskazane inne dowody, których przeprowadzenie na rozprawie dyscyplinarnej rzecznik uważa za niezbędne.

§ 29.

Cofnięcie przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o ukaranie dyscyplinarne (odstąpienie od oskarżenia) po wniesieniu go do komisji dyscyplinarnej, nie jest dla niej wiążące. Komisja dyscyplinarna na posiedzeniu niejawnym postanowi, czy postępowanie dyscyplinarne ma być umorzone, czy ma toczyć się dalej.

Rozdział 3.

Przygotowanie rozprawy dyscyplinarnej.

§ 30.

1. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza dzień, godzinę i miejsce rozprawy dyscyplinarnej, wyznacza i wzywa członków kompletu orzekającego, wzywa obwinionego, z równoczesnym doręczeniem mu wniosku o ukaranie, udziela mu do wiadomości listę członków kompletu orzekającego oraz imiona, nazwiska i stanowiska służbowe dwóch zapasowych członków kompletu i 2 przedstawicieli Z. Z. K.; równocześnie zawiadamia o dniu rozprawy dyscyplinarnej rzecznika dyscyplinarnego, któremu również wręcza wyżej wskazaną listę.

2. Członek zapasowy kompletu orzekającego wchodzi w skład kompletu w razie wyłączenia (§ 34) lub nie przybycia na rozprawę dyscyplinarną członka kompletu orzekającego.

3. W skład kompletu orzekającego nie może wejść bezpośredni zwierzchnik obwinionego.

4. Wezwanie na rozprawę winno być doręczone obwinionemu i rzecznikowi przynajmniej na czternaście dni przed terminem rozprawy.

5. Termin rozprawy winien być wyznaczony najpóźniej na 8 tygodni od daty przedłożenia wniosku o ukaranie przez rzecznika dyscyplinarnego.

§ 31.

1. Po otrzymaniu wezwania na rozprawę dyscyplinarną obwiniony może w ciągu siedmiu dni przesłać bezpośrednio na ręce przewodniczącego komisji dyscyplinarnej zawiadomienie, zawierające imię, nazwisko, stanowisko i siedzibę służbową wybranego obrońcy oraz jego oświadczenie o przyjęciu obrony. W ciągu tego samego terminu obwiniony może prosić dyrektora o wyznaczenie dlań obrońcy z urzędu.

2. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej zawiadamia obrońcę o dniu, godzinie i miejscu wyznaczonej rozprawy dyscyplinarnej.

§ 32.

1. Obwiniony lub jego obrońca może w ciągu siedmiu dni po otrzymaniu wezwania do rozprawy prosić przewodniczącego komisji dyscyplinarnej o powołanie na rozprawę świadków i biegłych, wymieniając dane osoby imiennie oraz podając okoliczności, na które świadkowie i biegli mają być przesłuchani. O powołaniu takich świadków i biegłych decyduje przewodniczący.

2. Przewodniczący winien wezwać świadków i biegłych, których wezwania domaga się rzecznik dyscyplinarny.

§ 33.

Obwiniony i jego obrońca mogą pod nadzorem przeglądać akta sprawy dyscyplinarnej, z wyjątkiem protokółów posiedzeń niejawnych i dokumentów o charakterze ściśle poufnym, oraz sporządzać potrzebne odpisy.

§ 34.

1. Obwiniony i jego obrońca oraz rzecznik dyscyplinarny mają prawo w ciągu siedmiu dni po otrzymaniu wezwania na rozprawę dyscyplinarną, przedstawić wniosek o wyłączenie członków kompletu orzekającego, po wykazaniu przyczyn, które mogą podać w wątpliwość bezstronność tych członków.

2. O wyłączeniu członka kompletu rozstrzyga przewodniczący komisji dyscyplinarnej. Od jego decyzji nie ma środka prawnego.

3. O wyłączeniu przewodniczącego komisji dyscyplinarnej przy D. O. K. P. decyduje ostatecznie dyrektor, a przewodniczącego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministrze Komunikacji — Minister Komunikacji.

§ 35.

1. Członek kompletu orzekającego nie może brać udziału w rozprawie dyscyplinarnej:

1) jeżeli sprawa dotyczy go bezpośrednio;

2) jeżeli jest małżonkiem obwinionego albo jego obrońcy;

3) jeżeli jest krewnym lub powinowatym w linii prostej, bez ograniczenia, a w linii bocznej aż do stopnia między dziećmi rodzeństwa osób wymienionych w pkt. 2), albo jeżeli jest związany z jedną z tych osób z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli;

4) jeżeli w tej samej sprawie był przesłuchany jako świadek lub biegły, albo jeżeli był świadkiem czynu, o który sprawa się toczy;

5) jeżeli brał udział w tej samej sprawie jako rzecznik dyscyplinarny lub obrońca;

6) jeżeli w tej samej sprawie prowadził dochodzenie służbowe;

7) jeżeli w niższej instancji brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia;

8) w razie uchylenia orzeczenia, jeżeli brał udział w jego wydaniu.

2. Powody wyłączenia trwają nawet po ustaleniu uzasadniającego je małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

3. Niezależnie od przyczyn wymienionych w ust. 1. przewodniczący wyłącza członka kompletu na własne jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli pomiędzy nim a jedną ze stron zachodzi stosunek osobisty tego rodzaju, że mógłby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności.

4. Rzecznik, dyscyplinarny, co do którego zachodzi jedna z okoliczności, wskazanych w ust. 1. w pkt. 1), 2), 3) i 4), lub który brał udział w sprawie jako członek kompletu orzekającego lub obrońca, powinien się wyłączyć.

Rozdział 4.

Rozprawa dyscyplinarna.

§ 36.

1. Rozprawy dyscyplinarne odbywają się zasadniczo w siedzibie DOKP.

2. W wyjątkowych przypadkach komisja dyscyplinarna może, na wniosek przewodniczącego, postanowić na posiedzeniu niejawnym pełnienie czynności w poszczególnych sprawach poza swoją siedzibą, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości lub jeżeli przez to zaoszczędzi się znacznie na kosztach, np. celem przeprowadzenia naoczni lub przesłuchania świadków na miejscu.

3. Postanowienia ust. 1. i 2. stosuje się odpowiednio w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

§ 37.

Rozprawa dyscyplinarna odbywa się przy udziale osób, uprawnionych niniejszym zarządzeniem do udziału w postępowaniu dyscyplinarnym. Mogą być na niej obecni członkowie Prezydium Zarządu Głównego i Okręgowego Z. Z. K.

§ 38.

Rozprawą dyscyplinarną kieruje przewodniczący, który przestrzega porządku obrad, oraz czuwa nad formalnym i rzeczowym biegiem postępowania.

§ 39.

Rozprawę dyscyplinarną należy przeprowadzić, w miarę możności w jednym ciągu z uwzględnieniem koniecznych przerw. Przerwa nie może trwać dłużej niż czternaście dni. O przerwie decyduje przewodniczący.

§ 40.

1. Przeciw obwinionemu, którego miejsce pobytu jest nieznane, przebywającemu zagranicą, uwięzionemu lub uchylającemu się od stawiennictwa mimo wezwania, przeprowadza się rozprawę dyscyplinarną zaocznie.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1., ustanawia się obrońcę z urzędu, który uprawniony jest do przedsiębrania wszystkich czynności w zastępstwie obwinionego.

3. W razie usprawiedliwionego niestawiennictwa obwinionego na rozprawę, przewodniczący komisji dyscyplinarnej może rozprawę odroczyć.

§ 41.

1. Na początku rozprawy dyscyplinarnej przewodniczący po stwierdzeniu należytego doręczenia wezwań na rozprawę, zawiadamia obecnych o swej decyzji co do powołania świadków i biegłych oraz co do innych wniosków stron, po czym rzecznik dyscyplinarny odczytuje wniosek o ukaranie dyscyplinarne.

2. Po odczytaniu wniosku o ukaranie, przewodniczący zapytuje obwinionego, czy przyznaje się do zarzucanego mu czynu i co ma na swoje usprawiedliwienie. Po wysłuchaniu obwinionego, przewodniczący wzywa świadków i biegłych i poucza ich o obowiązku zeznawania prawdy i skutkach karnych w razie złożenia fałszywych zeznań, oraz w miarę potrzeby zarządza odczytanie protokółów dochodzenia służbowego, jak również innych ważnych dla sprawy akt i dokumentów.

3. W razie niestawienia się świadka wezwanego na rozprawę, przewodniczący może zarządzić odczytanie jego zeznań, złożonych w czasie dochodzenia.

4. Obwinionemu, obrońcy, rzecznikowi dyscyplinarnemu i członkom kompletu orzekającego służy prawo wypowiedzenia się co do poszczególnych środków dowodowych i odwodowych, oraz, za zgodą przewodniczącego, prawo stawiania pytań świadkom i biegłym.

5. Przewodnicący ma prawo uchylać pytania, które uważa za niestosowne.

6. Po zakończeniu postępowania dowodowego następują wywody i wnioski rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego i jego obrońcy. Obwinionemu lub jego obrońcy służy zawsze ostatni głos.

7. Po wywodach i wnioskach stron przewodniczący zamyka przewód dyscyplinarny.

§ 42.

1. Dla utrzymania spokoju i porządku w czasie rozprawy przewodniczący komisji dyscyplinarnej ma prawo przywołać do porządku obwinionego, obrońcę, świadków i biegłych lub udzielić im napomnienia, a jeżeli oni są pracownikami PKP, także nałożyć na nich, po uprzednim jednokrotnym upomnieniu, karę pieniężną do wysokości 100 zł, którą właściwa władza potrąca z uposażenia ukaranego. Decyzję te nie podlegają zaskarżeniu i nie wyłączają odpowiedzialności karnej lub dyscyplinarnej winnych.

2. W razie niestosownego zachowania się obwinionego lub obrońcy na rozprawie, mimo dwukrotnego napomnienia albo jednokrotnego nałożenia kary pieniężnej, przewodniczący ma prawo wydalić zachowującego się nieodpowiednio z sali rozpraw.

3. Po ponownym wezwaniu na salę rozpraw wydalonego obwinionego, przewodniczący zaznajamia go pokrótce z przedmiotem toku przewodu w czasie jego nieobecności.

§ 43.

1. Komisja dyscyplinarna może w każdym stadium rozprawy dyscyplinarnej, z ważnych powodów rozprawę odroczyć, a także skierować do uzupełnienia dochodzenia. Powzięcie uchwały o odroczeniu rozprawy odbywa się bez udziału stron.

2. W razie odroczenia rozprawy, postępowanie dowodowe przeprowadza się ponownie, jeżeli w składzie kompletu orzekającego nastąpiła zmiana, albo jeżeli przerwa trwała dłużej niż czternaście dni.

§ 44.

1. Komisja dyscyplinarna w zakresie stosowania przepisów służbowych nie jest przy wydawaniu orzeczenia dyscyplinarnego związana treścią wyroku sądowego.

2. W wyjątkowych przypadkach komisja dyscyplinarna może odroczyć rozprawę do czasu prawomocnego ukończenia sprawy zawisłej w sądzie karnym.

3. Od uchwały, odraczającej rozprawę w powyższym przypadku, przysługuje stronom w ciągu dni czternastu od ogłoszenia uchwały odwołanie do komisji dyscyplinarnej II-giej instancji.

§ 45.

1. Z przebiegu przewodu dyscyplinarnego sporządza się protokół, w którym zapisuje się datę i miejsce rozprawy, imiona, nazwiska i stanowiska służbowe przewodniczącego, członków kompletu orzekającego, protokólanta i stron, oraz dokładnie streszcza się przebieg przewodu. Protokół podpisują przewodniczący kompletu orzekającego i protokólant.

2. Protokolantów komisji dyscyplinarnej przy DOKP wyznacza dyrektor, na wniosek przewodniczącego komisji dyscyplinarnej, spośród podwładnych pracowników.

Rozdział 5.

Orzeczenia dyscyplinarne.

§ 46.

1. Po zamknięciu przewodu dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna odbywa tajną, t. zn. w nieobecności stron i protokólanta, naradę nad wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego, w szczególności naradza się i głosuje nad każdym punktem oskarżenia, czy obwiniony jest winien występku służbowego, ustala okoliczności obciążające i łagodzące oraz głosuje nad wymiarem kary.

2. Przy rozstrzyganiu sprawy komisja dyscyplinarna winna oprzeć się tylko na tych fak-

tach, okolicznościach i dowodach, które ujawniono podczas przewodu dyscyplinarnego i na ich podstawie wydać orzeczenie według swego przekonania.

§ 47.

1. Orzeczenie dyscyplinarne zapada większością głosów. Pierwszy głosuje członek kompletu, zajmujący stanowisko hierarchicznie najniższe, ostatni zaś przewodniczący.

2. Jeżeli przy wymiarze kary nie otrzyma się większości głosów dla jednego z jej stopni, wówczas głos oddany za najwyższym stopniem kary dolicza się do głosu oddanego za następnym z kolei niższym stopniem.

3. Członkowi kompletu orzekającego nie wolno wstrzymać się od głosowania pod rygorem odpowiedzialności służbowej.

§ 48.

1. Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie, w którym albo uniewinnia obwinionego, albo uznaje go winnym; w tym ostatnim przypadku wymierza mu jedną z kar wymienionych w § 58 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 299).

2. Sentencję orzeczenia, sporządzoną na piśmie, podpisaną przez przewodniczącego i członków kompletu orzekającego, przewodniczący ogłasza stronom zaraz po głosowaniu.

3. Po ogłoszeniu sentencji, przewodniczący objaśnia strony o służących im środkach odwoławczych.

§ 49.

1. Orzeczenie dyscyplinarne winno zawierać:

1) datę orzeczenia i miejsce rozprawy;

2) wymienienie komisji dyscyplinarnej oraz imion i nazwisk przewodniczącego, członków kompletu orzekającego, rzecznika dyscyplinarnego, protokólanta i obrońcy;

3) imię, nazwisko, stanowisko i siedzibę służbową ukaranego (uniewinnionego);

4) przedmiot oskarżenia;

5) sentencję orzeczenia;

6) uzasadnienie orzeczenia.

2. Orzeczenie dyscyplinarne podpisuje przewodniczący komisji dyscyplinarnej i protokólant.

3. Odpis orzeczenia dyscyplinarnego wysyła się rzecznikowi dyscyplinarnemu i ukaranemu (uniewinnionemu), w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu sentencji orzeczenia, jeżeli szczególne okoliczności, a zwłaszcza zawiłość sprawy nie wymagają dłuższego czasu do uzasadnienia orzeczenia.

Rozdział 6.

Odwołanie od orzeczenia dyscyplinarnego.

§ 50.

1. Od orzeczenia dyscyplinarnego komisji dyscyplinarnej I-szej instancji służy zarówno rzecznikowi, jak i ukaranemu lub jego obrońcy, prawo wniesienia odwołania do komisji dyscyplinarnej II-giej instancji, z powodu orzeczenia o winie i karze lub z powodu niezastosowania formalności postępowania dyscyplinarnego, przepisanych niniejszym zarządzeniem.

2. Rzecznik dyscyplinarny przedstawia dyrektorowi wynik rozprawy dyscyplinarnej przed upływem terminu odwołania, z wnioskiem o wniesienie lub zaniechanie wniesienia odwołania i uzyskuje co do tego pisemną decyzję dyrektora. W przypadkach wymierzenia przez komisję dyscyplinarną kary niższej od proponowanej we wniosku o ukaranie dyscyplinarne lub w razie uniewinnienia obwinionego, rzecznik ma obowiązek we wniosku o zaniechaniu odwołania oświetlić w sposób wyczerpujący okoliczności, ujawnione w czasie przewodu dyscyplinarnego, które uzasadniają zaniechanie wniesienia odwołania.

3. Równocześnie z przedstawieniem dyrektorowi jednego z wniosków, o których mowa w ust. 2., rzecznik dyscyplinarny winien donieść dyrektorowi o wszystkich naruszeniach obowiązków służbowych, o których powziął wiadomość w toku postępowania dyscyplinarnego.

§ 51.

1. Odwołanie należy wnieść bezpośrednio na ręce przewodniczącego komisji dyscyplinarnej, w ciągu czternastu dni po dniu doręczenia odpisu orzeczenia.

2. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła odwołanie z właściwymi aktami bezzwłocznie do komisji dyscyplinarnej II-giej instancji.

§ 52.

1. Odwołanie odracza wykonanie orzeczenia dyscyplinarnego.

2. Odwołanie może dotyczyć całości orzeczenia lub jego części.

3. Odwołanie od orzeczenia w przedmiocie winy uważa się za zwrócone także przeciw orzeczeniu o karze.

4. Cofnięcie odwołania przez ukaranego może nastąpić w każdym stadium sprawy; przez rzecznika tylko do chwili rozpoczęcia rozprawy dyscyplinarnej w komisji II-giej instancji.

5. Cofnięcie odwołania powoduje umorzenie postępowania II-giej i uprawomocnienie się orzeczenia I instancji.

6. Odwołanie spóźnione lub wniesione przez osobę nieupoważnioną, przewodniczący komisji dyscyplinarnej II instancji pozostawia bez biegu, o czym zawiadamia wnoszącego odwołanie, z podaniem przyczyny.

§ 53.

1. Jeżeli uchybienie terminu nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w terminie 7-dniowym od daty ustania przeszkody, może zgłosić na ręce przewodniczącego komisji dyscyplinarnej wniosek o przywrócenie terminu. Jednocześnie powinna strona wnieść odwołanie.

2. Wniosek o przywrócenie terminu wraz z odwołaniem przesyła przewodniczący komisji dyscyplinarnej bezzwłocznie do komisji dyscyplinarnej II instancji. O przywróceniu terminu rozstrzyga przewodniczący komisji dyscyplinarnej II instancji, o czym zawiadamia składającego wniosek.

3. Wniosek o przywrócenie terminu nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego orzeczenia, jednak przewodniczący komisji dyscyplinarnej II instancji może je wstrzymać.

§ 54.

1. Komisja dyscyplinarna II instancji rozpoznając odwołanie, może:

1) zarządzić uzupełnienie dochodzenia;

2) wydać orzeczenie, uchylające orzeczenie I-szej instancji, przekazując sprawę do ponownego przeprowadzenia rozprawy dyscyplinarnej w I-szej instancji w innym składzie kompletu orzekającego;

3) wydać orzeczenie, zatwierdzające orzeczenie I-szej instancji lub zmieniające je co do oceny winy i wymiaru kary.

2. Orzeczenie komisji dyscyplinarnej II-ej instancji (wydane w postępowaniu odwoławczym) jest ostateczne i nie podlega dalszemu zaskarżeniu.

3. Jeżeli od orzeczenia zasądzającego odwołał się tylko ukarany, komisja dyscyplinarna nie ma prawa zmiany orzeczenia na niekorzyść ukaranego.

4. Postanowienie o którym mowa w ust. 1 pkt 1) zapada w drodze uchwały kompletu orzekającego, bez udziału stron, orzeczenia zaś, o których mowa w ust. 1) pkt.2) i 3) zapadają z udziałem lub bez udziału stron. Z udziałem stron rozpoznaje komisja dyscyplinarna II-giej instancji odwołanie wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie opiewa na wydalenie lub zwolnienie ze służby, albo gdy uzna to za konieczne.

5. Poza tym w postępowaniu odwoławczym przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną stosuje się odpowiednie postanowienia, dotyczące I-szej instancji.

§ 55

W postępowaniu dyscyplinarnym przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną, działającą w charakterze I-szej instancji, mają analogiczne zastosowanie wszystkie postanowienia niniejszego zarządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym w I-szej instancji.

Rozdział 7.

Umorzenie postępowania dyscyplinarnego.

§ 56.

1. Postępowania dyscyplinarnego nie wdraża się, a wdrożone ulega umorzeniu bez względu na stadium, w jakim się znajduje, w razie śmierci obwinionego lub innych okoliczności, wyłączających ściganie; winno być jednak przeprowadzone na żądanie małżonka, krewnego wstępnego lub zstępnego albo rodzeństwa zmarłego, jeżeli żądanie takie przedłożone zostanie komisji dyscyplinarnej w terminie 3 miesięcy od dnia powstania okoliczności, wyłączającej ściganie. W takim razie ogranicza się ono tylko do stwierdzenia winy lub jej braku.

2. Od uchwały umarzającej postępowanie dyscyplinarne, wydanej przez komisję dyscyplinarną I-szej instancji, służy rzecznikowi dyscyplinarnemu, w terminie czternastu dni od daty doręczenia uchwały, prawo odwołania do komisji dyscyplinarnej II-giej instancji, której uchwała jest ostateczna.

3. Rozwiązanie stosunku służbowego nie powoduje umorzenia postępowania dyscyplinarnego.

Rozdział 8.

Wykonanie orzeczenia dyscyplinarnego.

§ 57.

1. Orzeczenie komisji dyscyplinarnej I-ej instancji niezaskarżone w terminie przepisanym, stają się prawomocnym z upływem tego terminu, orzeczenie zaś komisji dyscyplinarnej II-giej instancji — z chwilą ogłoszenia sentencji.

2. Prawomocne orzeczenie dyscyplinarne podlega niezwłocznemu wykonaniu przez właściwą władzę pracownika ukaranego (uniewinnionego). W tym celu przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła władzy, przy której istnieje komisja, odpis orzeczenia dyscyplinarnego, stwierdzając prawomocność orzeczenia. Na żądanie władzy przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła jej również akta przeprowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

Rozdział 9.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego.

§ 58.

1.- Na prośbę pracownika, skazanego pra-

womocnie na karę dyscyplinarną a w razie jego śmierci na prośbę małżonki, krewnego wstępnego lub zstępnego, albo rodzeństwa, wreszcie na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, zatwierdzony przez dyrektora, można wznowić postępowanie dyscyplinarne nawet po wykonaniu kary, jeżeli osoby te przedstawią takie nowe fakty i środki dowodowe, nieznane w poprzednim postępowaniu, które same przez się lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi i dowodami poprzednio zebranymi, mogą wpłynąć na zmianę oceny winy lub wymiaru kary.

2. Prośbę (wniosek) o wznowienie postępowania należy wnieść na piśmie w ciągu trzydziestu dni od dnia, w którym rzecznik dyscyplinarny albo pracownik lub w razie jego śmierci osoby, o których mowa w ust. 1), powziąły w sposób dający się udowodnić, wiadomość o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

§ 59.

1. Prośbę (wniosek) o wznowienie postępowania dyscyplinarnego rozpatruje komisja dyscyplinarna II-giej instancji na posiedzeniu bez udziału stron.

2. Uchwała komisji dyscyplinarnej II-giej instancji jest ostateczna.

3. Komisja dyscyplinarna II-giej instancji, jeżeli uzna za potrzebne, może skierować akta sprawy do właściwej władzy w celu stwierdzenia okoliczności i dowodów, uzasadniających żądanie wznowienia.

4. Jeżeli komisja dyscyplinarna II-giej instancji postanowi wznowić postępowanie dyscyplinarne, kieruje akta sprawy do tej komisji dyscyplinarnej I-szej instancji, która wydała orzeczenie w danej sprawie, z poleceniem przeprowadzenia nowej rozprawy dyscyplinarnej w innym składzie kompletu orzekającego.

5. Minister Komunikacji może przeznaczyć którąkolwiek komisję dyscyplinarną przy DOKP do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego, o którym mowa w ustępie poprzednim.

§ 60.

Rozprawa dyscyplinarna w postępowaniu wznowionym toczy się w trybie, ustanowionym niniejszym zarządzeniem na podstawie wniosku o ukaranie dyscyplinarne, wniesionego przez rzecznika dyscyplinarnego w poprzednim postępowaniu dyscyplinarnym.

§ 61.

Dopuszczenie wznowienia postępowania dyscyplinarnego nie wstrzymuje wykonania kary.

§ 62.

1. Jeżeli we wznowionym postępowaniu dyscyplinarnym ponownie uznano pracownika winnym, wolno orzec inną karę, w szczególności także surowszą od nałożonej w poprzednim postępowaniu, lecz jedynie w tym przypadku, gdy wznowienie nastąpiło na wniosek rzecznika na niekorzyść ukaranego.

2. Przy wykonywaniu kary należy uwzględnić karę już odcierpianą.

3. Pracownika należy powołać zpowrotem do służby, jeżeli orzeczenie dyscyplinarne wydane we wznowionym postępowaniu dyscyplinarnym nie opiewa na wydalenie lub zwolnienie ze służby.

Rozdział 10.

Doręczenia i terminy.

§ 63.

W sprawie doręczeń i terminów w postępowaniu dyscyplinarnym mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 7 i § 8 ust. 3., 4., 5. i 6. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 299).

Rozdział 11.

Koszty postępowania dyscyplinarnego.

§ 64.

1. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi w razie uniewinnienia obwinionego przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe", a w przypadku prawomocnego nałożenia kary dyscyplinarnej — skazany, z wyjątkiem zwiększonych kosztów, związanych z wyznaczeniem do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego innej komisji dyscyplinarnej niż wskazanej w §§ 4, 5 i 6.

2. Wydatki w toku dochodzenia służbowego ponosi zawsze przedsiębiorstwo P.K.P.

§ 65.

Do kosztów postępowania dyscyplinarnego należą:

1) wydatki na doręczenie wezwań i innych pism;

2) diety i koszty podróży świadków i biegłych;

3) diety i koszty podróży obrońcy z wyboru.

§ 66.

1. Ustalenie wysokości i ściągnięcie kosztów postępowania dyscyplinarnego po uprawomocnieniu się orzeczenia skazującego zarządza dyrektor na wniosek naczelnika biura personalnego właściwej DOKP także wówczas, gdy ukarany jest przynależny służbowo do innego urzędu PKP, podległego bezpośrednio Ministrowi Komunikacji.

2. Od decyzji dyrektora służy odwołanie do Ministerstwa Komunikacji, które rozstrzyga ostatecznie.

§ 67.

1. Dyrektor może, na prośbę ukaranego lub na wniosek naczelnika biura personalnego, uwolnić ukaranego w całości lub w części od zwrotu kosztów, zależnie od wymiaru kary, jeżeli uzna, że uiszczenie ich byłoby zbyt uciążliwe dla ukaranego lub najbliższej rodziny, będącej na jego utrzymaniu.

2. Koszty postępowania dyscyplinarnego ulegają ściągnięciu w trybie administracyjnym.

3. Obwinionemu, którego uwolniono od winy i kary, zwrócić należy koszty podróży na rozprawę dyscyplinarną.

CZĘŚĆ III.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

§ 68.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna przy Ministrze Komunikacji dla funkcjonariuszów państwowych, czynna na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 790), stosuje w sprawach dyscyplinarnych, osób wymienionych w § 64 ust. 1. pkt. 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. (Dz U. R. P. Nr 52, poz. 299), przepisy o postępowaniu w II-giej instancji, unormowane niniejszym zarządzeniem.

§ 69.

Pierwszą listę przedstawicieli Z. Z. K. wchodzących w skład komisji dyscyplinarnych (§ 3 ust. 1), Zarząd Główny Z. Z. K. przedłoży w terminie określonym przez Ministra Komunikacji.

§ 70.

1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem uchylenia militaryzacji Polskich Kolei Państwowych.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 stycznia 1934 r. o organizacji komisyj dyscyplinarnych i o postępowaniu dyscyplinarnym przeciw pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr 4, poz. 25).

Nr I. WKD/29/46.

Załącznik 1 (do § 11).

Przyrzeczenie członka komisji dyscyplinarnej.

Zgodnie z honorem i sumieniem, dobro Państwa i sprawiedliwość za pierwsze mając przykazania, przyrzekam jako członek komisji dyscyplinarnej wydawać sąd bezstronny i według mego najlepszego przekonania oraz doświadczenia, a przebieg narad zachować w tajemnicy.

Załącznik 2 (do § 23).

Prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym (wymienić władzę orzekającą lub komisję dyscyplinarną) z dnia . . . .
Nr . . . . . został)wymienić imię, nazwisko) stanowisko i siedzibę służbową ukaranego) ukarany . . . . . wymienić karę) za . . . . . . (podać naruszony przepis i krótki opis czynu karygodnego).

158

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5 września 1946 r. o zwiększeniu dodatków specjalnych rencistom Kasy Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w b. dzielnicy pruskiej.

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy o likwidacji Kasy Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 89) zarządzam co następuje:

§ 1.

Wobec zwiększenia świadczeń przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w ubezpieczeniu emerytalnym robotników — dodatek specjalny przewidziany w § 1 zarządzenia z dnia 1 czerwca 1946 r. o przyznaniu dodatków specjalnych rencistom Kasy Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w b. dzielnicy pruskiej (Dz Urz. M. K. Nr 7, poz. 87) zwiększam miesięcznie:

1) dla rencistów otrzymujących renty inwalidzkie do . . . 930.— zł;
2) dla wdów otrzymujących renty wdowie poinwalidzkie do . . 570.— zł;
3) dla sierot, otrzymujących renty sieroce poinwalidzkie do . . 200.— zł;
4) dla sierot zupełnych, otrzymujących renty sieroce poinwalidzkie do . . . . 300.— zł;

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1946 r.

Nr Pers. 3/20—8/46.

Dział Zasobów Kolejowych

159

Uchwała Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r o utworzeniu w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe“ Centralnego Biura Węglowego P. K. P. w Katowicach.

(przedruk z „Monitora Polskiego" Nr 59, poz. 109).

Na podstawie art. 17 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705), zarządza się co następuje:

§ 1.

Tworzy się Centralne Biuro Węglowe P.K.P. w Katowicach jako osobny urząd przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", podlegający bezpośrednio Ministrowi Komunikacji.

§ 2.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Komunikacji

§ 3.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

160

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 26 sierpnia 1946 r. o nadaniu Statutu Organizacyjnego Centralnemu Biuru Węglowemu P. K. P.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705) i uchwały Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. o utworzeniu w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" Centralnego Biura Węglowego w Katowicach (Monitor Polski Nr 59, poz. 109), zarządzam:

§ 1.

Ustrój i zakres działania Centralnego Biura Węglowego P. K. P. ustala załączony Statut Organizacyjny.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie cie z dniem 1 września 1946 r. Z tym dniem tracą moc obowiązującą: Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 marca 1939 r. o organizacji Biura Węglowego K. P. (Dz. Urz. M. K. Nr 12, poz. 58), zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 14 lipca 1939 r. o wejściu w życie Regulaminu Biura Węglowego K. P. w Katowicach (Dz. Urz. M. K. Nr 33, poz. 170), oraz okólnik Ministra Komunikacji z dnia 29 maja 1946 r. Nr I. 1—1161/3/46 o tymczasowej organizacji Centralnego Biura Węglowego P. K. P.

Nr I. 1—1161/7/46.

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 sierpnia 1946 r. Nr I. 1—1161 7/46.

Statut organizacyjny Centralnego Biura Węglowego P. K. P.

§ 1.

Centralne Biuro Węglowe P. K. P., zwane w dalszym ciągu „Biurem", jest urzędem przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" z siedzibą w Katowicach, podległym bezpośrednio Ministrowi (Ministerstwu) Komunikacji.

§ 2.

1. Zadaniem Biura jest dokonywanie czynności związanych z odbiorem dla potrzeb P.K.P. z Zagłębi węglowych, z dostawą i z rozrachunkiem węgla kamiennego, brykietów i koksu, zwanych w dalszym ciągu łącznie „węglem".

2. Do zakresu działania Biura należy w szczególności:

1) wydawanie dostawcom węglowym sporadycznych bądź okresowych zleceń wysyłki węgla do poszczególnych miejsc przeznaczenia;

2) kontrolowanie, czy dostawcy dostarczają węgla w ilościach przewidzianych w planie wysyłki oraz zawiadamianie o tym Departamentu Zasobów Kolejowych w Ministerstwie Komunikacji;

3) przeprowadzanie przez komisarzy odbiorczych odbioru jakościowego węgla na stacjach kopalnianych;

4) badanie i zatwierdzanie rachunków dostawców za dostarczony węgiel i kierowanie ich do Biura Finansowego D.O.K.P w Katowicach w celu likwidacji;

5) zaliczanie rachunkozdawcom poszczególnych DOKP. wysłanej ilości węgla;

6) prowadzenie statystyki w zakresie działalności Biura;

7) przedstawianie danych sprawozdawczych Departamentowi Zasobów Kolejowych w Ministerstwie Komunikacji.

§ 3.

1. Na czele Biura stoi naczelnik, mianowany i zwalniany ze służby przez Ministra Komunikacji.

2. Naczelnik Biura:

1) podlega bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, przy czym polecenia służbowe otrzymuje w sprawach należących do zakresu działania Departamentu Finansowego w Ministerstwie Komunikacji od dyrektora tego Departamentu w sprawach należących do zakresu działania Departamentu Zasobów Kolejowych od Dyrektora tego Departamentu, w innych zaś sprawach przekraczających kompetencję naczelnika Biura — od właściwych innych organów Ministerstwa Komunikacji;

2) jest zwierzchnikiem pracowników Biura i posiada w stosunku do nich kompetencje takie, jakie posiadają dyrektorzy kolei państwowych w stosunku do podległych pracowników;

3) sprawuje kierownictwo i nadzór nad całością prac Biura, w granicach obowiązujących przepisów oraz w myśl zasad celowej i oszczędnej gospodarki;

4) jest rachunkozdawcą zasobowym D. O. K. P. w Katowicach i w tym charakterze czuwa nad prowadzeniem rachunkowości Biura w myśl obowiązujących przepisów i zarządzeń;

5) organizuje i koordynuje pracę w Biurze i czuwa nad ścisłym wykonaniem poleceń i wskazówek służbowych Ministra (Ministerstwa) Komunikacji.

§ 4.

1. Do pomocy naczelnikowi Biura przydany jest zastępca, mianowany i zwalniany ze służby przez Ministra Komunikacji.

2. Zastępca naczelnika Biura:

1) podlega naczelnikowi Biura jako swojemu bezpośredniemu zwierzchnikowi;

2) rozstrzyga samodzielnie sprawy zlecone mu przez naczelnika;

3) na polecenie naczelnika Biura rozpatruje ważniejsze projekty załatwień pisemnych, przed zatwierdzeniem ich przez naczelnika.

3. W razie nieobecności naczelnika Biura kierownictwo Biura obejmuje zastępca naczelnika, w razie zaś równoczesnej nieobecności na służbie naczelnika i zastępcy naczelnika — wyznaczony przez naczelnika Biura kierownik działu. Na zastępcę przechodzi zakres działania i odpowiedzialność służbowa naczelnika Biura.

§ 5.

Biuro dzieli się na:

1) Dział Ogólny i Planowania (1);

2) Dział Rachuby (2);

3) Dział Odbioru i Kontroli Dostaw (3).

§ 6.

Do zakresu czynności Działu Ogólnego i Planowania należą (y):

1) sprawy osobowe pracowników nie zastrzeżone Ministrowi (Ministerstwu Komunikacji;

2) sprawy gospodarcze i finansowe Biura;

3) prowadzenie statystyki oraz rejestrowanie wszelkich danych związanych z dostawą węgla jako podstawy planowania;

4) rozdział okresowy dostawy węgla między D. O. K. P., na podstawie wskazówek M. K. oraz regulowanie dopływu węgla w zależności od potrzeb D. O. K. P.;

5) badania spraw przewozów gospodarczych w związku z przewozem węgla służbowego i opracowywanie wniosków zmierzających do usprawnienia przewozu węgla;

6) szkolenie, pouczanie i egzaminowanie pracowników Biura;

7) opracowywanie warunków technicznych odbioru węgla, oraz odpowiednich instrukcji i regulaminów.

§ 7.

Do zakresu czynności Działu Rachuby należy;

1) prowadzenie kontroli przychodu węgla dla P. K. P. w porównaniu z danymi o węglu załadowanym dla P. K. P.;

2) uzgadnianie rachunków Centrali Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego z materiałem statystycznym Biura;

3) rozliczanie się z odbiorcami P. K. P. za dostarczony węgiel;

4) sporządzanie zaliczeń dla poszczególnych odbiorców — rachunkozdawców zasobowych;

5) prowadzenie księgowości i wykazów z zakresu rachuby;

6) sporządzanie sprawozdań zasobowych dla D. O. K. P. Katowice;

7) rozpatrywanie reklamacji związanych z dostawą węgla dla P. K. P.

§ 8.

Do zakresu czynności Działu Odbioru i Kontroli Dostaw należy:

1) badanie urządzeń kopalń, które dostarczają węgla dla P. K. P.;

2) odbiór jakościowy na kopalniach węgla przeznaczonego dla P. K. P. oraz odbiór ilościowy węgla wysyłanego dla rachunkozdawców;

3) kontrola sporadyczna wagi ładunków węglowych dla P. K. P.;

4) pobieranie próbek węgla do badania i analizy, zgodnie z warunkami technicznymi odbioru;

5) rejestrowanie wszelkich danych i spostrzeżeń zmierzających do polepszenia jakości węgla dla P. K. P.;

6) prowadzenie statystyki oraz rejestrowanie wszelkich danych związanych z odbiorem węgla;

7) badanie węgla nadchodzącego do składów opałowych pod względem jakościowym oraz sporządzanie w związku z tym odpowiednich protokółów;

8) kontrola w granicach upoważnienia otrzymanego od Departamentu Zasobów Kolejowych w Ministerstwie Komunikacji, gospodarki węglowej w składach opałowych;

9) składanie Departamentowi Zasobów Kolejowych w Ministerstwie Komunikacji sprawozdań o wynikach dokonanego odbioru i kontroli.

§ 9.

1. Na czele działów stoją kierownicy działów, mianowani i zwalniani ze służby przez Ministra Komunikacji.

2. Kierownicy działów:

1) prowadzą i rozstrzygają sprawy w zakresie czynności powierzonych im działów, nie zastrzeżone naczelnikowi Biura;

2) ponoszą odpowiedzialność za sprawną, celową i ekonomiczną działalność powierzonego im działu;

3) rozpatrują projekty załatwień pisemnych przygotowanych w dziale, oraz opracowują, w miarę potrzeby, osobiście ważniejsze załatwienia;

4) decydują w sprawach przekazanych ich kompetencji przez naczelnika Biura.

3. Kierowników działów zastępują, w razie niemożności pełnienia przez nich służby pracownicy wyznaczeni przez naczelnika Biura.

§ 10.

1. Do składu każdego działu należy prócz kierownika działu, odpowiednia ilość referentów i sił pomocniczych, ustanowiona na podstawie normowania i systemizacji stanowisk i przewidziana w planie finansowo-gospodarczym P. K. P.

2. W skład Działu Odbioru i Kontroli Dostaw wchodzi ponadto odpowiednia ilość komisarzy odbioru węgla na stacjach kopalnianych.

§ 11.

Naczelnik Biura i upoważnione przez niego organa Biura porozumiewają się w sprawach należących do zakresu działania Biura bezpośrednio z D. O. K. P., oraz z jednostkami służbowymi podległymi D. O. K. P.

§ 12.

Naczelnik Biura i upoważnione przez niego organa Biura porozumiewają się w zakresie swej działalności:

1) z wszystkimi władzami i urzędami państwowymi lokalnymi — bezpośrednio;

2) z władzami i urzędami państwowymi naczelnymi — za pośrednictwem Ministerstwa Komunikacji lub bezpośrednio na podstawie upoważnienia tego Ministerstwa.

§ 13.

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Katowicach dokonywa dla Biura następujących czynności:

1) załatwia sprawy finansowe i rachunkowo-kasowe związane z działalnością Biura;

2) załatwia sprawy z zakresu działania Biura Wojskowego D. O. K. P.;

3) przeprowadza postępowanie dyscyplinarne, na wniosek naczelnika Biura, z tym zastrzeżeniem, że w komisjach dyscyplinarnych biorą udział także pracownicy Biura;

4) udziela opieki lekarskiej pracownikom Biura i członkom ich rodzin;

5) zaopatruje pracowników Biura w węgiel deputatowy i artykuły aprowizacji;

6) przyznaje pracownikom zwolnionym ze służby i ich rodzinom, oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom zaopatrzenie, odszkodowanie za nieszczęśliwe wypadki i inne świadczenia, przewidziane w przepisach emerytalnych, z wyjątkiem takich, których przyznanie zastrzeżono Ministrowi (Ministerstwu) Komunikacji;

7) przyznaje odprawy;

8) załatwią sprawy zaopatrzeń wyjątkowych dla b. pracowników;

9) udziela zapomóg emerytom oraz wdowom i sierotom po pracownikach i emerytach, w granicach przydzielonego kredytu;

10) poddaje oględzinom lekarskim emerytów i osoby pobierające odszkodowanie za nieszczęśliwy wypadek;

11) załatwia sprawy zasiłków na utrzymanie dla rodzin pracowników wydalonych ze służby.

§ 14.

1. Gotówkę potrzebną na swoje zakupy pobiera Biuro z Kasy Dyrekcyjnej w Katowicach do wyliczenia się, na podstawie zleceń na wypłatę, zatwierdzonych przez Naczelnika Biura lub jego zastępcę.

2. Zlecenia wypłaty podpisane przez Naczelnika Biura lub jego zastępcę, przekazuje się do wypłaty przez Kasę Dyrekcyjną w Katowicach.

3. Wszelkie wypłaty i pobierania uskuteczniane przez Kasę Dyrekcyjną na zlecenie Biura zapisuje D. O. K. P. w Katowicach na konto obrachunkowe Biura.

4. Naczelnik Biura odpowiada za prawidłowość i celowość zarządzonych wypłat.

§ 15.

Szczegółowy podział czynności i tryb pracy Biura określi Regulamin wydany przez Ministerstwo Komunikacji.

Adres Redakcji i Administracji Ministerstwa Komunikacji: Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr 4

Warunki prenumeraty kwartalnie 40 zł.
Cena pojedynczego egzemplarza wynosi 10 zł i jest do nabycia w Admin. Wydawn. w Warszawie.
Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw M. K., którą można również wpłacać w P. K. O. konto czekowe w Warszawie Nr I-658.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

Zakłady Graficzne Ministerstwa Komunikacji w Warszawie, Chałubińskiego Nr 4.